

גרו"ה. עגור.
פריזר"א [פרי"ט]. מטוגן.

מה ביאד דיבמה בעל
 כרחה. אמרין (ברכות
 ז' ע"ב) וצמח על כרחה
 שלם זה עליה (שם)
 צמחם קנאה (שם)
 מה קדושים מרמזה.
 ושלם והיה לשם אמר
 וצמח צמח
 כבושיה נצרה. וכן
 כפיה קטנה אל
 קדושים מקדשם (ע"ר)
 מאן תנא התקדש
 הוא (א"ר)
 פיעת חלש וכו' וכו' וכו'
 פיעת הוא (קמ"א)
 שיאמר שבעה לכל
 אחד ואחד. זה שלם
 לכל הוא כשם שלם
 כל ונמצא חילוק שבעה אל
 כל ונמצא שבעה אל כל ולא
 כל אל כל (א"ר)
 וכו' (נ"א ע"ב)

במאמר דבע"ב ורבי היא. ואת א"כ מאי קאמר קטנה אין עושין זה מאמר אלא מדעת אביה והנערה מדעתה ומדעת אביה ואי כרבי הא לא צענין לא דעתה ולא דעת אביה ויזיל דהכי קאמר ר'ר' להודיע לה או לאביה ואח"כ יקדשה צעל

מחלק מאמר מגירושין אי משום
דמאמר בע"כ גירושין נמי בע"כ
נינהו: רבי יהודה אומר שבועה
לא כך לא כך חייב על כל אחת.
כן גרסת הקוט"ר ופי' דנענין לו
הוי פרטא כלל אמר שבועה לא כך
ולא כך כללל הוי ואינו חייב אלל
אחת דו"ו מוסף על ענין ראשון
ור"ת גורס איפכא דלדרכה כשאומר
ולא כך ולא כך משמע שהוא נשבע
לכל אחד כלל כשאומר לא כך לא
לך אינו חייב אלל אחת:

צווחה ר"ל ויצאה והיתה. ואע"ג
לדאפילו ר"ל לא מקיש הויה
לצואה שהרי בקטנה היא מתגרשת
אף ע"י עממה לרצון אם יש לה
דעת לשמור גיטתה ואינה מתקדשת
על ידי עממה מ"מ יש לנו להשוותם
בכל מה שנוכל מלשון ויצאה והיתה
א"כ אין לנו לחלק בין קידושין
לגירושין שנערה דנה נמי דמחלקין
בצי קטנה היינו משום שאין לה יד
לקבל קדושין אבל לקבל גיטתה יש לה
יד דיון ששם:

במין ימא לשינני. פי' בקוטרם
לא היתה שחות שכתה צנתיס
כמו שולה דגיס מן היס והמחבת
נתונה על האור לתמן צמוכה בשמן
לטגון ור"ח פירש דשני מקומות
הם וקרוצים ו"ה לזה כלומר ר"ה
אדם משקר כה"ג דכיון דמקום קרוב
הוא סבר כי משקרא לאי אינש
אחרניא ומכמינשי הילכך כה"ג משקר:
קטנה

לך ר"ל הא גמי רבי יהודה היא ומי מצית
דה והקתני סיפא ^אהאומר לאשה התקדשי לי
י בוז ואמרינן מאן תנא התקדשי התקדשי ואמר
עד שיאמר שבועה לכל אחד ואחד וכי תימא כולה
לה כר"ש ומי סבר לה והתניא ^אזה הכלל כלל אינו
חייב על כל אחת ואחת דכרי ר"מ רבי יהודה אומר
לא לך חייב על כל אחת ואחת ^ארא"א לא לך לא לך
חייב על כל אחת ואחת ר' שמעון אומר לעולם אינו
לכל אחד ואחד אלא כולה ר' שמעון היא ובשליחות
^אאסי לא על לבי מדרשא אשכחיה לרבי זיירא אמר
נא בי מדרשא אמר ליה אף אנא לא עייל ר'
^אחברותא כולה כר' יוחנן וצווח ריש לקיש כי
^אוליקא דאשגח ביה אמר ליה רבי אבין בר סמכא
ין ימא לטיגני ^אהוא אמר רב נחמן בר יצחק אנא
יירא ולא רבי אבין בר כהנא אלא רבי אבין סתם
רמא ידיה אדידיה: בעא מיניה רבא מרב נחמן

בדי ולא לך ולא לך ולא לך: חייב. אשם גזילות: לא לך ולא לך שבעה. דבעינן שבעה באחרונה אבל אם הזכיר שי התקדשי ר"ש היא: ובעליהם סבר לה רבני יהודה. דאביה בצי מדרשא. והוא אמר לי לאחר שיא שחברו כל חבורות היא: כי כרוביא. תרגום של עגורין. גרוא"ה בלע"ז: ויאמר ורשין בין היא בין אביה אף קידושין בין היא בין אביה: אמר זה שיש לסמוך על דבריו שמדקדק בשמועמו שאינו משכח: רמין ש אמרה לי מיד כשולה דג מן הים והמחמת נהוגה על האור רבני חייא. בשמועה זו ש לך אין לא שמעתי איזה אבן הוא: נערה

קטנה. שהיא שומרת יום מן האירוסין דעדיין רשות אביה עליה ככל זמן שלא השיא: **והנערה בין מדעת אביה וכו'.** אלמא היכא דמפקעת עלמה מרשות אב קיימי נמי רבנן במילתייהו: **קידושין דמדעתה.** דבעינן דעת ⁶ המקנה: **אביה ולא היא.** שהמורה ויכתה

בין היא בין אביה דמה לנו לדעתו
כי מקבל ליה איהו נמי על כרחיה
הוא: ורבי היא. דלמך מאמר
תופס בינמה בעל כרחא אס זרק
אלה כסף ואמר לה הרי את מקודשת
לי: רבי אומר קנה. כשאר מאמר
להיות נריכה גט למאמר זה אס צא
לחלוץ לה: ביאה דינמה. קניא לה
בעל כרחא דנפשא לן מויבמה צפ"ק
דיבמות (דף ט:): וה"נ מספדא.
דלא דקמי גבי מאמר בין היא בין
אביה במאמר על כרחא קאי אבל
כשאר קידושין אביה ולא היא כר'
וחסן: מדקמי סיפא. כהיה

והנערה צין מדעת אציה צין מדעת
עצמה מה שאין כן בקידושין: הריא
י' יהודה היא. וא"ת מאמר מ"ר
מדוע ומ"ש מאמר מגירושין הרי
שניהם על כרחם לקמיה פריך לה
ומשני שכן זקוקה ועומדת: מה שאין
כן בגירושין מציני ליה. ופאילו
בגירושין דליתנהו צעל כרחה פליג
ר' יהודה גמי ואמר אין שמי ידים
זכות כלחת: מ"ש מאמר. כיון
דבגירושין פליג דליתניהו צעל
כרחה ומ"ש מאמר דמודה בה:
הואיל וזקוקה ועומדת. לפיכך תופס
בה צכל דהו: השפא דאסיה להכי.
דהלית טעמא משום דזקוקה ועומדת
לברבי יוחנן גמי לטעמיה קמא דיהיב
רבי וי' יוחנן למתיהו דבגין דגירושין
מכנסת עמלה לרשות ארבי ודגירושין
מפקעת עצמה ואומיבנה ממאמר
דמפקעת עצמה לא תיקשי דליכא
לשנויי גמי שאני מאמר הואיל וזקוקה
ועומדת: בה ובשלושה לא. אלמא
נערה שיש לה אב לא מתקדשה עצמה
וקד' דבריה היא: התקדשי לי
ר' אס י'ש בבל מהן שזה פירוטה
מקודשת ואס לאו אין מאטרפין לש"פ
דכיון דלמר צכל חדא התקדשי כל
חדא הוו קידושין חצאי נפשייהו: מאן
סנא. דצעיקן התקדשי התקדשי ואי
לא אמר התקדשי לכל חדא אללא
התקדשי לי ביו וביו הוו מאטרפי
לפרוטה: ר"ש ביה דלמר. גבי חמשה
תובעין אותו הן לנו פקדון שיש
צידך ואמר שצוה שאין לך צדי
אלא לך ואלא לך אינו חייב אללא חמת
עד שיאמר שצוה לכל אחד ואחד:
ובפרטי סבר לא כר"ש. לא חשיב
פרטא עד שיאמר לכל אחד ואחד
שצוה: כלל אינו חייב אללא חמת.

ובשבויות מפרש איזהו כללו של ר"מ ופרטו: **שבועה**. שאין
לך. דוקא בלא וי"ו אבל ולא כך ולא כך כללא הוי: לא
שבועה היתה לא שדין אכולה וכללא הוי: **אלא**. ממני' דהתם
ולא היתא: **אנא נמי לא הווי** כי מדרשא **אבל רבי אינן הווי**
לא בית המדרש וגמנו וגמרו כרבי יוסמן דבקיודשין אציה' **הו**
והיפה. כך היה צועק הא כתיב **הא וינאה** והיתה הויה כינאיה מה
ליות ואצין בר סמכא הוה. בלשון שאילה קאמר ליה ובקי אמה דרבי
ימא לטנגי. לא היתה לו שהות שמה צנח' ששכיאל מצית המ
לתתו בתורתו בשמן לטנגו. טנגי פריזר"א בלע"ז: **אנא לא ר' אבי**

(א) רש"י מ"ו, (ב) צנחני:
 (והר"ן) א' ימות מ"ה,
 (ג) ע"ל מ"ה, (ד) צנחני:
 (לחקן מו. שבוטות לו:
 הדיסו לו פו, (א) שבוטות
 לת. ע"מ, (ח) צנחני:
 אלעזר אהרן ויהי לפניו
 שבוטות. אלוה דפרזיר
 (דפרזיר) אלוה אהרן
 (ט) צנחני: מרד מבורה.
 ויהי דבראשית, ועיין
 (ז) ע"ל (א) ע"ל (א)
 (ע"ל, א) צנחני: (ה) ע"ל,
 (ג) ע"ל ט' ע"ל, ע"מ,
 ופי' היטב רש"י ימות ופי'
 ד"ה קדושין, (ט) צנחני
 (ז) ע"ל, (ז) צנחני:
 כה. ופי' ע"ל ד'
 (ע"ל, א) דנח"ל: דפלוני:
 (ט) עיין דנח"ל, (ג) ע"ל
 לו. (רש"י, א) (א) יופרטו:
 להא' דפרזיר. והפ"ל
 ותהא' דנח"ל שבוטות
 שאין וכו'. ועיין רש"י
 והנח"ל: (א) צנחני:
 (ז) ימות ט' ע"ל

תורה אור השלם

1. ויצאה מביתו והלכה
והיתה לאיש אחר:
דברים כד ב

מוסף תוספות

שׁוּרִי לַעֲבוֹד קוֹרֵם
 [ד]נוגנין עֲבֹדוֹתָן וְאִינִי
 וְאִינִי קוֹרֵם וְאִינִי אֶשְׁמָה
 קוֹרֵשֶׁת לַעֲבוֹד וְאִינִי
 צִרְכָּה נָל דְּהוּוּ וְאִינִי
 קוֹרֵשֶׁת לַעֲבוֹד וְאִינִי אֶשְׁמָה
 שְׁנֵים מוֹרִים אִינִי קוֹרֵם
 כָּל וְכָל וְכָל מוֹס' קוֹרֵם
 וְלֹמָה בִּטְעוּת וְהוֹשׁוּ
 נִינְשֵׁם מִטְעוּת אֶחָרָה לֵאלֹהִים
 וְנִינְשֵׁם מִטְעוּת לִדְרֵת
 אֶחָת. שְׁמִי' מִטְעוּת יֵט
 עִי' ב' לִדְרֵת לֵאלֹהִים
 בִּלְמַלְא לִשְׁלֹחַת.
 רִעִי' וְעִי' וְשִׁי' ד' וְטִעֵמָה
 מִלְמַלְתָּ דְּכִינִי וְדִעְרָה נִמִּי
 בִּירוֹשָׁת אֲבִי וְאֶשְׁמָה
 אִינִי עֲצֵמָה מִטְעוּת וְנִינְשֵׁם
 אֶהָ קִטְנָה לֵאלֹהִים כִּי לֵאלֹהִים
 דִּעַת נִדְרָאִי וְכִינִי לְנִשְׁכָּה.
 רִינִי עִי' מִטְעוּת' כִּי. רִי. רִי.
 דְּכִינִי וְכִינִי בִּלְמַלְא
 גִּירוֹשִׁין כִּךְ מִחֻלּוֹת
 קוֹרֵשֶׁת לַעֲבוֹד נִעְרָה
 שְׁנֵים מִטְעוּת
 בִּירוֹשָׁת קִטְנָה אֶדְרִי
 בִּקְטָנָה מִדּוֹד כִּינִי
 קוֹרֵשֶׁת אֶדְרִי וְלֵאלֹהִים
 רִמִּי' וְעִי' מוֹס' לִקְטָנָה.
 וְהוֹדֵר כִּךְ וְנִינְשֵׁם
 הִלְכָּה מִלְמַשֶׁה. מוֹס' נִינְשֵׁם
 כִּךְ דִּי לֵאלֹהִים וְנִינְשֵׁם
 אֶחָ לֵאלֹהִים וְנִינְשֵׁם
 מִנְּהַ הִפְקִי. מוֹס' יִנְשֵׁם
 עִי' וְעִי' וְשִׁי' וְטִעֵמָה
 מִגִּירוֹשָׁת וְאֶדְרִי אֶפִּי
 בִּירוֹשָׁת. רִמִּי' וְעִי' וְשִׁי' וְטִעֵמָה
 שְׁוִיָּה קִטְנָה וְאֶדְרִי
 מוֹס' הִלְכָּה. וְנִינְשֵׁם
 כִּינִי מִקְטָנָה כִּךְ סִפָּה
 כָּל שְׁוִיָּה וְדִעְרָה וְנִינְשֵׁם
 בִּישׁ לֵאלֹהִים אֶבִּי בִּי יוֹדֵה
 אֶחָ כִּינִי לֵאלֹהִים
 מִנִּי אֶדְרִי אֶפִּי וְדִעְרָה
 לִשְׁמוֹר אֶת גִּירוֹשָׁת דִּינִי
 מִתְגַּרְשָׁת עִי' עֲצֵמָה אֶפִּי
 יוֹדֵה לִשְׁמוֹר אֶת
 מִתְגַּרְשָׁת עִי' עֲצֵמָה אֶבִּי
 בִּאֵין לֵאלֹהִים
 שְׁפִיר כִּינִי יוֹדֵה. מוֹס'
 נִינְשֵׁם כִּךְ דִּי לֵאלֹהִים וְנִינְשֵׁם
 מִתְגַּרְשָׁת עִי' מִטְעוּת קוֹרֵם.
 עִי' מִטְעוּת קוֹרֵם.

א. וכעין זה בפ"ק (י"ט).
אין יעוד אלא מדעת
דמפרש שצריך להודיעה. ח
לך לא לך שבועות חלוקות